శరశ్చంద్రికలు

శ్రీబాబూజీ సత్సంగాలలోని
కొన్ని భాగాలు

సద్గురుతత్త్వం

శిరిడీ, 2008

భక్తుడు: *గురువుగారూ! సద్గురువుతో మాకు అనుబంధం ఉన్నదని మాకు తెలియకపోయినప్పటికీ మా సద్గురువుతో మేమెప్పుడూ అనుబంధంలోనే ఉంటామా?*

గురువుగారు: మీరు సద్గురువును కలుసుకోవడానికి ముందే ఆయనతో మీకు సంబంధం ఉంది. ఆయనను భౌతికంగా చూసినపుడే మీరు ఆయనను తొలిసారి కలుసుకున్నట్లు భావిస్తారు. కానీ ఆయన వైపు నుండి చూస్తే మీతో ఆయన కలవడం అనేది చాలా చాలా ముందే జరిగి ఉంటుంది. అది ఎంత ముందు అనేది మీ ఆలోచనలకు, కనీసం మీ ఊహకు కూడా అందదు. మీ జీవితంలోని ప్రతి సంఘటనా మిమ్మల్ని మీ సద్గురువు దగ్గరకు చేర్చడానికి దోహదం చేస్తుంది. ఈ రకంగా ఆయన మీ జీవితాన్ని ఎప్పటినుంచో మలుస్తూనే ఉన్నారు. భక్తులు బాబా వద్దకు వచ్చి తొలిసారి నమస్కరించినపుడు, ప్రక్కన ఎవరైనా ఉండి వారిని ఫలానా అని బాబాకు పరిచయం చేయబోతే, "అరే, నాకు ఇతను తొంభై జన్మల నుండి తెలుసు. ఇతనిని నాకు పరిచయం చేయాల్సిన అవసరం లేదు. నాకు అతను తెలుసు, అతనిని నేనే ఇక్కడకు రప్పించాను" అనేవారు. మాధవరావు దేశ్‌పాండే (శ్యామా)తో కలిసి నార్కే మొదటిసారి బాబాను దర్శించడానికి వెళ్ళాడు. మాధవరావు, నార్కేను బాబాకు పరిచయం చేశాడు. బాబా వెంటనే "ఇతనిని నాకు పరిచయం చేస్తున్నావా! ముప్పై తరాల నుండి ఇతను నాకు తెలుసు!" అన్నారు.

భక్తుడు: *సాయిబాబా ఈ ప్రస్తుత రూపాన్ని ధరించకముందు అంటే వారి ముందు జన్మల నుండి కూడా తమ భక్తుల బాగోగులు చూస్తున్నారా?*

గురువుగారు: ఇంకొక రూపంలో! బాబా మరో రూపంలో వారిని సంరక్షిస్తూ ఉండవచ్చు.

భక్తుడు: *కాబట్టి, బాబా తమ ఈ దేహాన్ని వదలిపెట్టిన తరువాత కూడా మన బాగోగులు చూస్తూనే ఉన్నారా?*

గురువుగారు: బాబా రకరకాల రూపాలలో తమ కార్యాన్ని నిర్వర్తిస్తూ ఉండవచ్చు. కానీ వారి ద్వారా వ్యక్తమయ్యే తత్త్వం మాత్రం ఒక్కటే. "(భగవత్ తత్త్వానికి గల) అన్ని రూపాలూ నేనే. నాతో ఋణానుబంధం ఉన్నవారి బాగోగులు నేను

చూస్తాను” అన్నారు బాబా.

ఉదాహరణకు, మన శరీరంలో ఒక కణానికి ఇబ్బంది కలిగిందనుకోండి. కాస్త దురదగా ఉందనుకొందాం. దానికి సహాయం కావాలి. మన శరీరంలోని మరో కణం దానికి సహాయం చేస్తుంది. ఎక్కడో మరో భాగానికి అవసరం కలిగితే ఇంకో భాగం సహాయం చేస్తుంది. బాబా ఒక్కరే కోట్లాది మంది కోసం పనిచేస్తున్నారని కాదు. సాయిబాబా ద్వారా వ్యక్తమవుతున్న ఆ తత్వం అందరి అవసరాలను తీరుస్తుంది.

భక్తుడు: *మీరు బాబాకు పునర్జన్మ లేదని చెప్పారు. అవునా?*

గురువుగారు: అవును.

భక్తుడు: *మరి తమ భక్తులకు అవసరం ఉన్నంతవరకు తాము మళ్ళీ మళ్ళీ వస్తూనే ఉంటామన్న బాబా సూక్తి సంగతి ఏమిటి?*

గురువుగారు: అది పునర్జన్మలాంటిది కాదు, అవతారం ధరించడం. పునర్జన్మకు, అవతరించడానికి చాలా తేడా ఉంది.

భక్తుడు: *ఏమిటి ఆ తేడా?*

గురువుగారు: సద్గురుతత్వమే బాబా రూపంలో అవతరించింది అని అనుకొన్నట్లయితే, కాలానుగుణంగా భక్తుల అవసరాలను బట్టి ఆ సద్గురుతత్వమే వేరు వేరు రూపాలను ధరిస్తుంది. పునర్జన్మ అంటే – సాయిబాబా మహాసమాధి చెందిన తరువాత, ఆయన ఆత్మ వేరే శరీరాన్ని ధరించి మళ్ళీ రావడం. అంటే సాయిబాబా అని మనం పిలిచే ఆ పరిమితమైన రూపం మళ్ళీ మరో జన్మనెత్తడం, అది పునర్జన్మ.

భక్తుల అవసరాలను తీర్చడానికి సద్గురుతత్వం ఒక రూపాన్ని ధరించడం అవతరించడమవుతుంది. భక్తుల అవసరాలను తీర్చే ఆ సద్గురుతత్వాన్ని ‘అవతరణ’ అని మీరు అనుకొన్నట్లయితే, కాలానుగుణంగా అది వివిధ రూపాలను ధరిస్తుంది. మనం దీనిని అంగీకరించినట్లయితే, సాయిబాబా ముందు వచ్చిన సద్గురువులందరినీ కూడా సద్గురుతత్వం యొక్క అవతారాలుగా అంగీకరించవలసి ఉంటుంది.

భక్తుడు: *వీరు సద్గురుతత్వం యొక్క అవతారం అని ఉదాహరణగా చెప్పదగ్గవారెవరు?*

గురువుగారు: కబీరు పంథీయులు (కబీరు చూపిన మార్గంలో ఉన్నవారు) కబీరును భగవంతుని అవతారంగా భావించేవారు.

భక్తుడు: *బుద్ధుడు, క్రీస్తు సద్గురుతత్వపు ఇతర అవతారాలే కదా?*

గురువుగారు: మీరే చెప్తున్నారు కదా. అవును, అది కూడా అంతే.

భక్తుడు: *సద్గురుతత్వం అవతారం ధరించడానికి సాయిబాబాను ఒక ఉదాహరణగా మనం అంగీకరించినపుడు, ఆయనకు ముందు వేరే అవతారాలు ఉన్నట్లు మనం అంగీకరించాలి అన్నారు కదా. కానీ సద్గురుతత్వం నిజంగా అవతరిస్తున్నట్లయితే అటువంటి వారి సంఖ్య పరిమితంగానే ఉండాలి.*

గురువుగారు: అవును, కానీ చాలామంది ఉన్నారు. చాలామంది ఉండి ఉండాలి అనే నేను చెప్పింది.

భక్తుడు: *అందరూ కాదు కదా?*

గురువుగారు: అది మనకు తెలియదు. కొంతమంది మాత్రం తప్పకుండా ఉండి ఉండాలి. ఫలానావారు అవతారమా కాదా అని మనకు తెలియదు. ఎందుకంటే మతానికి, మతానికి మధ్య సిద్ధాంతంలో భేదం ఉంటుంది. ఏదేమైనప్పటికీ గతకాలంలో ఉద్భవించిన మహాత్ములు ఈ కాలానికి అనుగుణంగా భక్తుల అవసరాలను తీర్చలేకపోవచ్చు. రెండుమూడు వందల సంవత్సరాల తరువాత సాయిబాబా అప్పటివారి అవసరాలకు అనుగుణంగా సాయపడకపోవచ్చని భక్తులు అనుకోవచ్చు. అప్పటికి మరో రూపం ఉద్భవించవచ్చు. ఎందుకంటే మన అవసరాలు మారుతాయి, కాలం మారుతుంది, మన అవసరాలు వ్యక్తం అయ్యే తీరు మారుతుంది కాబట్టి సద్గురుతత్వం మరో రూపాన్ని ధరించవచ్చు. ఉదాహరణకు

ఎలిమెంటరీ స్కూలు టీచరు ఎలిమెంటరీ స్థాయిలో పిల్లల అవసరాలను తీర్చవచ్చు. పోస్టుగ్రాడ్యుయేషన్ స్థాయిలో తీసుకొంటే ఎలిమెంటరీ స్కూలు టీచరు అసలు టీచరులాగే కనిపించడు. కానీ నేను ఏమంటానంటే ఎలిమెంటరీ స్థాయి నుండి పోస్టుగ్రాడ్యుయేషన్ స్థాయి వరకు గల ప్రతి టీచరు విద్యాబోధన అనే సూత్రానికే ప్రతిరూపాలు. విద్యార్థులకు ఆయా స్థాయిలలో వారు తోడ్పడుతారు. దీనినే నేను గురుతత్త్వం అంటాను.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! ప్రతి ఒక్కరికీ సద్గురువు ఉంటారా?*

గురువుగారు: అవును, ప్రతి ఒక్కరికీ ఉంటారు. కానీ సద్గురువుకు ఆ విషయం ఎప్పుడు, ఎలా తెలియజేయాలో అలా తెలియజేయడానికి ఆయన పద్ధతులు, మార్గాలు ఆయనకుంటాయి. మనం ఆయన గురించి తెలుసుకుంటే మనమేదో ఆయనను ఎన్నుకున్నామని కాదు. మనకు ఆ విషయం తెలియకపోయినప్పటికీ కూడా ఇదివరకే ఆయన ప్రభావం మన మీద ఉంది.

భక్తుడు: *నిజాయితీగా అన్వేషించగలిగితే ఈ ప్రపంచంలో ఏదో ఒక రకమైన ఆధ్యాత్మికమైన మార్గదర్శకత్వం అంటూ లేని వారెవ్వరూ ఉండరు కదా? నా ఉద్దేశ్యం ఏమిటంటే ఏదో భగవంతుని రూపం అని కాకుండా ఆ వ్యక్తికి సంబంధించిన బాధ్యత వహించే ఏదో ఒక ఆధ్యాత్మిక అస్థిత్వం అంటూ ఉండాలి కదా?*

గురువుగారు: నిజానికి వాళ్ళు ఒక అస్తిత్వంగా ఉండరు, అదీ సాపేక్షమైన (పోల్చిచెప్పే) పదమే. ప్రతి ఒక్కరినీ పరిపూర్ణులుగా చేసేటటువంటి శక్తి మనలోనే నిక్షిప్తమై ఉంటుంది. ఆ తత్వమే సరైన సమయంలో ఏదో ఒక రూపంలో ప్రకటమవుతుంది. కానీ తత్వం మాత్రం అదే. నేను సద్గురువు గురించి మాట్లాడుతున్నప్పుడు నేను మాట్లాడేది ఆ తత్వాన్ని గురించే. మొత్తం ప్రపంచం అనుకూల, ప్రతికూల శక్తులతో కూడి ఉంటుంది. ఉదాహరణకు భౌతికశాస్త్రాన్నే తీసుకోండి, ప్రతి పదార్థంలో న్యూట్రాన్, ఎలక్ట్రాన్, పాజిట్రాన్ ఇలాంటివన్నీ ఉంటాయి. ఎలక్ట్రాన్ ఎప్పుడూ కేంద్రకం వైపుకు లాగబడుతూ ఉంటుంది. దానిలో కలసిపోవాలని ప్రయత్నిస్తూ ఉంటుంది. సాధారణమైన మార్గాల మీద మనల్ని ఆధారపడనీయకుండా మనకు పూర్ణానందాన్ని అందించే ఆ తత్వాన్నే నేను సద్గురువు అంటాను. ఇది చాలా సహజంగా మనలోనే ఇమిడి ఉంటుంది, మనలోని జీవంతోపాటే మన జీవితంలో భాగంగానే ఉంటుంది. అది మనలోనే ఉంది కాబట్టి సమయానుకూలంగా అదే ఒక సద్గురువు రూపంలో ప్రకటమవుతుంది.

సాధారణంగా మనం సద్గురువు వలననే మనకు ఆధ్యాత్మిక అనుభవం లభ్యమయ్యే అవకాశం ఉంటుందని, ఆయన ద్వారానే మనం పొందగలమని అనుకొంటాం. కానీ, మనకు అనుభవం రావడానికి కారణం మనం దానికి సమాయత్తంగా ఉండటమే! మనం ఆ అనుభవం పొందడానికి సిద్ధంగా ఉండటం వలనే మనం ఆ అనుభవాన్ని పొందుతున్నాము. నా చుట్టూ ఉండేవాళ్ళకు ఈ విషయం ఎందుకు తెలియదు? ఎందుకంటే అది ఈ సూత్రం వలననే: ఎవరైనా ఆధ్యాత్మిక అనుభవం పొందడానికి సిద్ధంగా ఉన్నప్పుడు, ఆ పొందగలిగే అర్హత తగినంతగా ఉన్నప్పుడు, అది ఒక వ్యక్తి రూపంలో మీకు కనిపిస్తుంది. అప్పుడు మీరు ఆ వ్యక్తిని ఆశ్రయిస్తారు. తరువాత నెమ్మదిగా ఇతర ఆకర్షణల శక్తులన్నీ సద్గురువు అనే ఆకర్షణలో కలసిపోతాయి. "ప్రతి ఒక్కరికి సద్గురువు ఉంటారు" అని నేను చెప్పినప్పుడు, ఆనందం పొందేందుకు మనకు మామూలుగా తెలిసిన మార్గాలమీద ఆధారపడకుండా, సంపూర్ణమైన ఆనందాన్ని పొందాలని ప్రతి వ్యక్తిలో ఉండే కోరిక గురించి, ప్రగాఢమైన ఇచ్ఛ అనే సూత్రం గురించి నేను మాట్లాడుతున్నాను. ప్రతి ఒక్కరికీ ఆ పరిపూర్ణమైన ఆనందం పొందాలని ఉంటుంది, కానీ పొందలేరు. అందువల్ల ఆనందం పొందేందుకు రకరకాల మార్గాలలో అన్వేషిస్తూ, వివిధ రకాల పద్ధతులను ప్రోగేస్తూ, ఈ మార్గాలనే సంపూర్ణమైన ఆనందం అనే గమ్యంగా పొరబడుతుంటారు. సైద్ధాంతికంగా కొంతమందికి ఆ విషయం తెలియవచ్చు, తెలియకపోవచ్చు. కానీ మామూలుగా ఆనందాన్ని పొందే మార్గాలకు, సంపూర్ణ ఆనందం పొందాలనే అసహాయతకు అతీతంగా ఆనందం పొందాలి అనే సూత్రం మాత్రం అలాగే ఉంటుంది. ఈ కోరిక, ఈ సూత్రానికి నిర్దిష్టమైన రూపం లేదా ఈ కోరికను తీర్చే శక్తినే నేను సద్గురువు అంటాను.

భక్తుడు: *మేము నిజంగా అన్వేషించేది ఒక స్వతంత్రమైన ఆనందం కోసం. అంటే బాహ్యమైన వస్తువుల మీద, విషయాల మీద ఆధారపడనటువంటి ఆనందం. కానీ ఆనందం కోసం మేము సద్గురువు మీద ఆధారపడటమనేది కూడా ఒక రకంగా మరొకరి మీద ఆధారపడటమే అవుతుంది కదా?*

గురువుగారు: అవును. మొదట అది ఆధారపడటంలాగానే ఉంటుంది. అలా ఆధారపడటం మిమ్మల్ని ఎంతగా స్వతంత్రుల్ని చేస్తుందంటే ఇక మీరు దేని మీదా ఆధారపడనంతగా. మీరు నిజంగా సద్గురువు మీద సద్గురుతత్వం అనే సూత్రం మీద ఆధారపడగలిగితే – ఇప్పుడు మీరు అలానే ఉన్నట్లుగానే కనిపిస్తున్నా – కానీ మీరు నిజంగా ఆధారపడగలిగినపుడు, మీరు దేనిమీదా ఆధారపడిలేరు అనే విషయాన్ని గ్రహిస్తారు. అది పరస్పరవైరుధ్యతతో కూడిన అంశం.

భక్తుడు: *అదెలా సంభవం గురువుగారూ?*

గురువుగారు: మీరు ఆధారపడినపుడు (తెలుస్తుంది)! (నవ్వులు...)

భక్తుడు: *ఆధారపడటమంటే అక్కడ ద్వంద్వత్వం ఉన్నట్లే. అంటే ఇద్దరు వేరువేరుగా (ఆధారపడేవారు, ఆధారమయ్యేవారు) ఉంటారు. అయినా, నిజంగా ఆధారపడటం జరిగిన తరువాత అటుపై ఆధారపడటం ఉండదని మీరంటున్నారు?*

గురువుగారు: అవును. ఒక్కసారి నువ్వు ఆ అనుభవాన్ని పొందాక నిజంగా అది ఆధారపడటం కాదని మీరు అనుభవ పూర్వకంగా తెలుసుకోగలుగుతారు. ముందుగా అది ఒక రకమైనటువంటి పరాధీనతలాగే ఉంటుంది. అంతకుముందు ఆధారపడటం అనేది ఇబ్బందికరమైన అనుభవంగా ఉంటుంది. ఎందుకంటే అది మన దగ్గర లేనిదాని కోసం, మనం అవసరం కోసం వేరొకరి మీద ఆధారపడుతున్నట్లు అనిపిస్తుంది. కానీ ఈ ఆధారపడటం క్రమంగా ఎలా మారుతుందంటే ఆధారపడటమే మీకు ఆ ఆనందానుభవాన్ని ఇస్తుంది, ఎందుకంటే అది అవసరార్థం ఆధారపడటం వంటిది కాదు. అది ఏమిటని చెప్పడానికి వేరే పదాలు లేవు, కాబట్టి దానిని నేను "ఆధారపడటం" అంటాను. ఈ కారణం చేతనే నేను దానికి "శరణాగతి", "ఆధారపడటం", "విధేయత" ఇటువంటి పదాలు నేను వాడను. సాధారణంగా మన అనుభవంలో ఇటువంటి పదాలకన్నింటికీ వేరే వ్యతిరేకమైన అర్థాలున్నాయి. కానీ నేను చెప్పే ఆధారపడటమనేది భిన్నమైనది, కానీ మనం దానిని ఆధారపడటం అనే అనాల్సివస్తోంది ఎందుకంటే దానిని వివరించడానికి లేదా చక్కగా వ్యక్తం చేయడానికి వేరే పదాలు లేవు.

భక్తుడు: *గురువుగారూ, మనం ఒక తత్వం మీద ఆధారపడుతున్నామా లేక ఒక వ్యక్తి (సద్గురువు) మీద ఆధారపడుతున్నామా? ఎందుకంటే మీరు ఇంతకుముందు ఒక తత్వం మానవరూపాన్ని ధరించడం గురించి పేర్కొన్నారు.*

గురువుగారు: అవును. తత్వం ఒక రూపాన్ని ధరిస్తే ఆ రూపం ఆ తత్వాన్ని మరింత విస్పష్టంగా తెలియజేస్తుంది. అప్పుడు మనం ఆ రూపం మీద కూడా ఆధారపడినట్లు కనిపిస్తాము.

భక్తుడు: *ఎందుకంటే నా విషయంలో నేను తత్వం మీద కంటే రూపం మీదనే ఆధారపడినట్లుగా భావిస్తున్నాను. అస్పష్టమైన ఒక తత్వం మీద ఆధారపడటం ఎలా?*

గురువుగారు: అప్పుడు స్పష్టమైన రూపం అస్పష్టంగా అనిపించే తత్వం వైపుకు తీసుకెళుతుంది. మీరు ఎలా ఆలోచించినప్పటికీ రూపం ఆ తత్వానికి ప్రతిరూపంగా నిలుస్తుంది. కాబట్టి అది తత్వాన్ని స్పష్టంగా తెలుసుకొనేలా చేస్తుంది.

భక్తుడు: *కానీ గురువుగారూ, నాకు రూపం లభ్యమయినపుడు నాకు ఆ తత్వాన్ని తెలుసుకోవలసిన అవసరం ఏముంది?*

గురువుగారు: లేదు. నువ్వు తెలుసుకోవలసిన అవసరంలేదు! నువ్వు తెలుసుకోవాలని అనుకోవడం కాదు – ఆ రూపం నువ్వు ఆ తత్వాన్ని తెలుసుకోవాలని అనుకొంటుంది.

భక్తుడు: *కానీ గురువుగారూ, స్పష్టమైన రూపం నుండి అస్పష్టమైన తత్వానికి వెళ్ళడం ఎందుకు?*

గురువుగారు: ఎందుకంటే ఆయనంటూ ఎవరూ లేరు. ఆ తత్వమే ఆయన.

భక్తుడు: *గురువుగారూ, దయచేసి సద్గురుతత్వం గురించి ఇంకొంచెం వివరించండి? దాని లక్షణాలు ఏమిటి?*

గురువుగారు: ప్రేమ. ప్రతి ఒక్కరూ ప్రేమిస్తూ, ప్రేమను అనుభూతి చెందుతూ ఉండాలని ఆశించేటటువంటి ప్రేమ. అప్పుడు అది ఆధారపడటంలాగా ఉండదు, ద్వైతభావం ఉండదు, ఎటువంటి తారతమ్యాలు ఉండవు. సద్గురువు సమస్త సృష్టిని తమలో భాగంగా చూడటమే కాకుండా మిగతా అన్ని భాగాలు కూడా తాము అనుభూతి చెందుతున్న ప్రేమనే అనుభూతి చెందాలని ఆశిస్తారు.

భక్తుడు: *అంటే మన పట్ల మనకుండేటటువంటి ప్రేమ, పరిపూర్ణమైన ఆనందం కోసం మన అవసరం – సద్గురువుగా ప్రకటమవుతుంది. ఇది ప్రేమ వలన జరుగుతుంది కదా?*

గురువుగారు: అవును, నేను ప్రేమ అని పిలిచేది ఆ తత్వాన్నే. దీనిని మీకు మరో రకంగా చెప్పాలంటే, మీరు ఇక్కడ ఎందుకున్నారని చూస్తే ప్రేమ వల్లే ఇక్కడ ఉన్నారనిపిస్తుంది నాకు. అంతకుమించి మరేమీలేదు. మిమ్మల్ని సంతోషపెట్టడానికి నా చుట్టూ ఇక్కడ వేరే ఆకర్షణలు ఏమీ లేవు. నిజానికి మిమ్మల్ని విచారానికి గురిచేసే విషయాలు ఎన్నో ఉన్నాయి. (నవ్వులు...) అది మీ అహానికి సంతృప్తిని ఇవ్వదు. ఎప్పుడూ బాధ కలిగిస్తూ ఉంటుంది, కలవరపెడుతూ ఉంటుంది. ఇక్కడ ఎటువంటి వాగ్దానాలు లేవు, భరోసాలు లేవు, హామీలు లేవు. అయినప్పటికీ "మేమిక్కడ సంతోషంగా ఉన్నాము" అనే అనుభవం ఉంటుంది. కొన్ని సందర్భాలలో మీరు సంతోషంగా ఉండకపోవచ్చు. కానీ మీరు సంతోషంగా ఉండగలిగే మరో ప్రదేశం మీకు ఎక్కడా కనిపించదు. మీరు పూర్తిగా సంతోషంగా లేకపోవచ్చు, అయినప్పటికీ ఇక్కడ చాలా మెరుగ్గా ఉంటుంది, ఇక వేరే మార్గంలేదు. "నాకు ఇక మరే దారీ లేదు, నా ఆనందానికి ఇదే మార్గం, నాకు ఇంతకుమించి మార్గాలేవీ కనిపించడంలేదు" అనిపించే అనుభవం కనీసం మనకు ఒక్కసారైనా కలగాలి. అది మన ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి ఆరంభం. వేదాలలో కూడా ఇదే చెప్పబడింది. "నాన్యః పంథా విద్యతే అవినాయ" – నాన్యః పంథా అంటే "వెళ్ళడానికి వేరే మార్గంలేదు". ఎవరైనా అటువంటి స్థితికి చేరుకున్నప్పుడు, "వేరే మార్గం లేదు" అని నిర్ణయం తీసుకొన్నప్పుడు వారి ఆధ్యాత్మిక ప్రయాణం మొదలవుతుంది. అలా ఆ విషయాన్ని తెలుసుకోవడం, ఆ ఎరుక అతని ప్రేమకు వ్యక్తీకరణగా మారుతుంది. అతను ఆ మార్గానికి, ఆ లక్ష్యానికి – మీరు దానిని ఎలా పిలిచినా సరే – ప్రేమతో కట్టుబడివుంటాడు.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! ఆ వాక్యం ఋగ్వేదంలోని పురుషసూక్తంలోనిది కదా?*

గురువుగారు: "నాన్యః పంథా విద్యతే అవినాయ". అవును, అది పురుషసూక్తంలోనిదే.

భక్తుడు: *వేదాల ద్వారా చెప్పబడిన పరమసత్యం తప్ప వేరే మార్గంలేదని వేదఋషులు నమ్మారు కదా?*

గురువుగారు: అవును, వాళ్ళు దానిని అలా భావించారు. క్రొత్తదైనా, పురాతనమైనదైనా మనిషి మనస్సు ఒక్కటే. ఆనందానుభవం ఒక్కటే. కోరికలు, దుఃఖం అన్నీ ఒక్కటే. మనం వాటిని ఎలా అనుభూతి చెందుతామో అదీ ఒక్కటే.

భక్తుడు: *బాబా కూడా అనంతంగా విస్తరిస్తూ ఉంటారా?*

గురువుగారు: అవును, ఖచ్చితంగా. ఆయన అనంతంగా విస్తరిస్తూ ఉంటారు. ఆయన నిశ్చలంగా / జడంగా ఉండే వ్యక్తి కాదు. నేను బాబాను ఏ మాత్రమూ అలా చూడను. ఆయన ఎంతో పరస్పరవైరుధ్యతతో కనిపిస్తారు. ఆయన పరిపూర్ణులు, అంటే అంతకుమించినది ఆయన పొందవలసినది మరేదీ ఉండదు – అని మీరన్నప్పటికీ – నేను దానికి అంగీకరించను. ఆయన అంతటి పరిపూర్ణత్వాన్ని పొందారు కాబట్టి ఆయన అనంతంగా వ్యాప్తి చెందుతున్నారు, విస్తృతమవుతున్నారు. దానికి అంతం లేదు. అలా విస్తృతమయ్యే తత్వాన్ని, ఆ విస్తృతి సూత్రాన్ని, నిరంతరం విస్తృతం కావడాన్నే మనం చూసేది. అది ఎంతో అద్భుతంగా ఉంటుంది. నేను బాబాను మొక్క నుండి వేరుపడిన పువ్వులా చూడను. ఆయన మొక్కకు పుష్పించిన

పువ్వులాంటి వారు. (గురువుగారు నవ్వుతూ...)

భక్తుడు: *కాబట్టి ఈ తత్వాన్నే బాబా సూచిస్తున్నారా?*
గురువుగారు: అవును. ఆ తత్వానికి మూర్తీభవించిన రూపం ఆయన.

భక్తుడు: *ఏదీ ఎప్పటికీ సంపూర్ణం కాదు.*
గురువుగారు: అవును ఏదీ ఎప్పటికీ సంపూర్ణం కాదు. కానీ ప్రతిసారీ అది పూర్ణంగా ఉన్నట్లు, అది పూర్ణత్వాన్ని పొందుతున్నట్లు, తనకు తానే పూర్ణత్వాన్ని అందుకొన్నట్లు అనిపిస్తుంది. పూర్ణత్వం తనను తాను పూర్ణం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తుంది. ఆ తత్వంలోని రమణీయత అదే.

భక్తుడు: *ప్రతి జీవి ఆ పరిపూర్ణత్వం కోసం ప్రయత్నిస్తుంది కదా?*
గురువుగారు: అవును. సౌందర్యంలోని రసాత్మకతను, పరిపూర్ణత్వం తనను తాను పరిపూర్ణం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నించడంలోని రసతత్వాన్ని అర్థం చేసుకొంటే తప్ప మనకు చాలా శాస్త్రాలు కూడా అర్థంకావు. ప్రతి విషయానికి ఆద్యంతాలు ఇక్కడే ఉంటాయి: "బ్రహ్మం పరిపూర్ణమైనది, ప్రపంచం మొత్తం బ్రహ్మం నుండే వ్యక్తమయింది" అంటారు. కానీ బ్రహ్మం ప్రపంచాన్ని ఎందుకు వ్యక్తం చేయాలి? శాస్త్రాలు మాయ అని, అవిద్య అని చెప్తాయి. కానీ మాయ ఎలా వ్యక్తమయింది? "మొత్తం విశ్వాన్ని బ్రహ్మం తన నుండే వ్యక్తం చేసాడు" అంటారు. ఆయన అసలు దానిని ఎందుకు వ్యక్తం చేయాలి? ఆయనకు వేరే పనిలేదా? (నవ్వులు...) నిజంగా బ్రహ్మం పరిపూర్ణమైతే, సంతృప్తమైతే, సంపూర్ణమైతే ఆయన తనను తాను ఇన్ని రూపాలలో ఎందుకు ప్రకటం చేసుకోవాలి? అంత అవసరం ఎక్కడ నుండి వచ్చింది? ఒకవేళ మీరది బ్రహ్మం కాదు అని అన్నారనుకోండి, అది మరేదో కావచ్చు. ఉదాహరణకు – మాయ అని అన్నారనుకోండి. బ్రహ్మంతో మొత్తం నిండిపోయినపుడు మాయ ఎక్కడి నుండి వచ్చింది? కాబట్టి బ్రహ్మం సంపూర్ణం కాదు. దానికి పరిమితులున్నాయి. మీరు రసతత్వాన్ని అర్థం చేసుకొనేదాకా ఈ ప్రశ్నలు ఉంటూనే ఉంటాయి. బ్రహ్మం కేవలం అలా స్థిరమైన అస్థిత్వాన్ని కలిగివుండదు. మరింత ఎక్కువ సౌందర్యాన్ని దర్శించడానికి, తనను తాను మరింతగా ఆస్వాదించడానికి, మరింత సృష్టిని సృజిస్తుంది. ఎందుకంటే అది ఆయన స్వభావం, ఆయన ఆనందానుభూతి. తనను తాను సృష్టించుకొని తనను తాను పరిపూర్ణం చేసుకోవడం ఆయన స్వాత్మానందంలో భాగం. ఆయన అసంపూర్ణులని, పరిమితులుగలవారని, కొరత ఉన్నవారనీ కాదు. పరిపూర్ణత్వం తన పరిపూర్ణత్వాన్ని దర్శించడానికి, తమ పరిపూర్ణత్వాన్ని ఆస్వాదించడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. ఈ రసతత్వం చాలా చాలా సూక్ష్మతరమైన అంశం. సద్గురువు కూడా ఇదే అంశాన్ని సూచిస్తారు.

"శరచ్చంద్రికలు" గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*
శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.